

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

Missionsförbundet

ILLUSTRERAD TIDNING

för Svenska Missionsförbundets yttre mission

Utkommer den 1 och 15 i varje månad

15 Aug. 1913

Redaktion:
WILH. SJÖHOLM :: J. E. LUNDAHL

Nr 16. Årg. 31

Översikt

av ställningen på våra missionsfält enligt senaste årsberättelsen.

III.

Missionen i Ost-Turkestan.

Stationen i Kaschgar.

Föreståndare: *David Gustavsson.*

Vid angivandet av de olika arbetsgrenarna vilja vi först nämna det växande *skriftspridningsarbetet*. Det är ej massor av litteratur, som spritts genom oss, men likväl hundratal av evangelier och traktater. Då det gäller detta arbete, är det gångna året ett märkesår, i det att tryckpressen blivit färdig. Redan ha också några tusen ex. traktater blivit tryckta på den samma.

Predikan har som vanligt hållits varje söndag, och mötena ha i regel varit väl besökta av en ofta mycket uppmärksam publik. Vid de tider, då så kunnat ske, ha ock möten hållits för de sjuka. Vi ha då ofta framför oss en klass människor — hederligt lantfolk — som kanske mer än andra äro mottagliga för Guds ord. Ofta giva de också sitt bifall tillkänna.

Skolarbetet har fortgått som under förra året. Detta arbete är dock här i Kaschgar synnerligen hårt, beroende på såväl folkets motvilja att sända sina barn till oss som på lokala för-

hållanden. I stationens närmaste grannskap bor nämligen mycket fattigt folk, vars barn äro till ytterlighet försummade. Det är svårt att säga, men detta är troligen en stor anledning till att mera hederligt folk ogärna sänder oss sina barn. Som också möjligheten att få en god lärare av folket varit fullkomligt utesluten, ha vi kanske däri haft vårt största hinder. Arbetet har dock med största nit fortsatts av dess föreståndarinna, fru Sigrid Högberg.

En verksamhetsgren, som mer än någon annan haft känningar av oroligheterna i landet, är arbetet bland *kineserna*. Under den laglöshet, som varit rådande, har nämligen detta folk ej gärna kunnat stilla sig för något annat. Det som härvid smärtat oss mest är, att de omvända kineserna ej varit i stånd att hålla sig utanför dessa rörelser. Av den förut så lilla skaran ha ej mindre än tre lämnat Kaschgar. *Predikan* för kvinnor har hållits varje söndag, dels av broder Bohlin och dels av vår troende kineslärare.

Skolan för kinesbarn, som förestås av Elin Svensson, var under första

halvåret mycket lovande, i det att elevantalet var ganska stort, 15 gossar, av vilka flera voro rätt begåvade. Men som det gick med den troende kinesgruppen, så har det även gått med skolan, den har till det mesta blivit uppriven.

Arbetskrafterna på stationen ha varit, delvis eller hela året, fru och L. E. Högberg, Lovisa Engvall, Hilda Nordquist, Elsa Andersson, Elin Svensson, Mia Mobeck och David Gustavsson.

Läkaremissionen i Kaschgar.

Av Mia Mobeck.

I vårt väntrum har nästan dagligen före mottagningens början hållits morgonbön. En stor del kinesiska och muhammedanska evangelier och traktater ha sålts eller gratis utdelats bland patienterna. Till sjukbesök i hemmen hava vi ofta varit kallade. Under de politiska oroligheterna i våras blev ett flertal personer svårt sårade. Några av dessa kommo redan första dagen under vår behandling, men av fruktan för de upproriska höllo sig de flesta dolda flera dagar, innan de kommo till oss. Deras ohyggligt djupa sår voro då infekterade, och till följd av den stora blodförlusten voro deras krafter betydligt nedsatta. Missionsstationen blev för dem en fridlyst plats och fick tjäna som både lasarett och rekreationshem. De flesta voro kineser. Vi hade glädjen att se alla tillfriskna.

Denna redogörelse omfattar de första nio månaderna av året. *Arbetskrafterna* under denna tid ha varit: Hilda Nordqvist tills i början av september, undertecknad sex och Lovisa Engvall fem månader. Vid några starr- och underlivsoperationer har broder Högberg varit behjälplig. Sjukmottagningarna hava varit 8,048.

Stationen i Nya Kaschgar.

Föreståndare: Ad. Bohlin.

På grund av de säregna politiska förhållanden, som rått under den största delen av detta år, har verksamheten

på denna station, där vi huvudsakligast komma i beröring med kineser, mötts av stora svårigheter. Människorna ha varit alltför upprörda och haft för mycket att tänka på för att ens kunna få tid att besöka ett möte. Dock har *predikan* kunnat hållas varje söndag, men mötena ha varit fåtaligt besökta. Den lilla skaran av troende kineser har även skingrats. *Skolan*, som besökts av ett 20-tal gossar, har pågått hela sommaren och varit till mycken glädje. Ingen av dessa gossar åtnjuter underhåll av missionen, utan de komma endast för undervisningens skull.

Kring det nyförvärvade stationsområdet har uppförts en $2\frac{1}{2}$ à 3 meter hög och 376 meter lång mur. Dessutom har byggts ett större och ett mindre rum, avsett för tjänare eller till gossrum, samt en källare. Och därmed kan stationen sägas vara färdig. Den har ett yttinnehåll av något över 10 tusen kvadratmeter, och å densamma äro planterade ett 50-tal fruktträd samt flera hundra parkträd, som inom få år skola representera ett stort värde. Medräknas förstugor, uthus och garderober, finnas å stationen 26 större och mindre rum samt källaren.

Kostnadssumman för det hela stannar på 3,005 rubel.

Stationen i Jarkend

Föreståndare: Oscar Andersson.

Arbetskrafterna ha sedan förra konferensen varit undertecknad, Gerda Andersson, Stina Mårtensson, Rikard Nyström och Helena Nyström. Hälso-tillståndet har varit gott.

Predikoverksamheten har foitgått som förut med möten på stationen varje söndags förmiddag, och vi ha haft att glädja oss åt att se den rymliga lokalen för det mesta fullsatt av uppmärksamma åhörare. Vi ha även fått se, att arbetet härute, huru hårt det än synes, icke är fåfängt. Fyra ha begärt att bli undervisade i evangelium, och en har genom dopet blivit upptagen i församlingen. Av de fyra förstnämnda ha dock sedermera två försvunnit.

Förutom de söndagliga mötena ha vi tillsammans med skolbarnen, sjukhuspatienter och tjänare på stationen varje söckendag haft morgonbön. Vid dessa ha våra infödda troende medverkat. En större och flera mindre missionsresor ha företagits. Folket i bazarerna ha med uppmärksamhet lyssnat till predikan, och åtskilliga evangelier och traktater ha blivit sålda.

Församlingsmedlemmarna äro f. n. fyra — två familjer — och tillsammans med dessa ha vi regelbundet samlats varje fredags e. m. till betraktande av Guds ord och första söndagen i varje månad till firande av Herrens Heliga Nattvard. På fredagarne ha även de »sökande» varit med.

Skolverksamheten har bedrivits som förut. Skolan har varit indelad i fyra klasser, inrymda i två lärosalar. Undervisning har meddelats, förutom av infödde läraren Superga Akhond och hans hustru, av Gerda Andersson, som även haft uppsikten över skolan om hand, och någon tid även av under-teknad. I sömnad ha Stina Mårtensson och Helena Nyström meddelat undervisning och i snickeri R. Nyström.

Efter detta hoppas vi kunna ge barnen en bättre och grundligare undervisning, då nu en del läroböcker — geografi, naturlära och räknebok — blivit översatta, men det kan ej bli något verkligt resultat, förrän dessa bli tryckta. Något över trettio barn ha regelbundet kommit och gjort sitt bästa för att tillgodogöra sig undervisningen.

Sedan sistlidne konferens har under-teknad för det mesta varit sysselsatt med *litterära arbeten*. Medhjälpare har en molla, Kader Akhond, varit, vilkens hjälp varit ovärderlig. Förutom översättningarna av de nämnda läroböckerna — geografi, naturlära och räknebok — har bibliska historien för folkskolan blivit grundligt reviderad och en del traktater dels ändrade, dels översatta. Av dessa senare ha tre blivit tryckta på den nya pressen, som finnes i Kaschgar.

Byggnadsarbetena ha i år nått sitt slut. När nu vår tid under ett kommande arbetsår ej behöver något nämn värt vara upptagen med praktiska arbeten, hoppas vi att mer än hittills kunna ägna oss åt den andliga verksamheten.

Läkaremissionen i Jarkend.

Av Rikard Nyström.

Under året hava Stina Mårtensson och Rikard Nyström samt vid vissa tillfällen även Helena Nyström deltagit i sjukvårdsarbetet.

Mottagningarne ha pågått varje helgfri dag med början på sommaren kl. 8 och på vintern kl. 9 f. m. till kl. 1 middagen. Sjukbesök i staden hava också gjorts, då vi blivit kallade därtill. Patienternas antal har under denna tid varit 2,433 och mottagningarna över 3,500. Några inneliggande patienter ha vi också haft. De flesta sjukdomarna hava varit malaria, dysenteri, bronchitis, veneriska samt hud- och ögonsjukdomar. Syster Stina Mårtensson har tjänat vid flera förlossningar, i några fall med vårt biträde. Flera, som i vredesmod tagit opium i avsikt att förkorta sina liv, hava förts hit, eller ock hava vi blivit kallade till dem. De flesta ha kommit till oss ganska snart efter giftets intagande, och deras liv hava räddats.

Som vi i år haft god tillgång på evangelier, ha vi haft den stora glädjen att under sjukvården få sälja sådana.

Stationen i Jängi-Hessar.

Föreståndare: *Gottfrid Palmberg.*

I förtröstan på Herrens ord hava vi här under året börjat verksamhet på en ny plats och uppfört en missionsstation. Som vår tid sex dagar i veckan varit strängt upptagen bland murare, snickare och en mängd olika arbetare, kunna vi i denna vår första årsberättelse ej tala så mycket om egentlig missionsverksamhet — men även det praktiska ingår ju i missionsarbetet.

Vi gjorde vårt inträde här i mitten av april månad. *Byggnadsarbetena* hava sedan dess pågått oavbrutet ända tills nu, och alla de bestämda byggnaderna äro uppförda. Visserligen äro icke alla hus färdigrappade, och även fattas beslag till fönster och dörrar, men det är ändå så färdigt, att vi utan svårighet kunna bo här över vintern.

Läkareverksamhet har också delvis varit upptagen genom att Lovisa Engvall i omkring tre och en halv månad varit här och givit medicin. De sjukas antal tyckes vara stort och förtroendet för folkets egna kvacksalvare klen, varför vi dagligen haft många besökare. De, som kommit för att få medicin, uppgå till omkring 1,680, men som oftast de sjuka hava någon eller

några av sina vänner och anhöriga med sig, kunna vi utan överdrift säga, att vi under dessa månader haft tre tusen besökare.

Predikoverksamheten har, på grund av att vår tid varit upptagen av praktiska göromål, varit bristfällig. Vi hava hela tiden varit utan någon som helst lokal att samlas i, men vi hava regelbundet varje söndags förmiddag ute i det fria haft predikan, läst ur evangelierna och sökt sprida desamma. Åhörarna hava ibland varit ganska många. Under det kommande året hoppas vi få mera ägna oss åt egentligt missionsarbete och tänka även försöka med skolverksamhet.

Arbetskrafterna hava varit under teknad och G. A. Arell samt Lovisa Engvall, såsom ovan nämnts.

Oroligheterna i Kina. | Vi införa i detta nummer några meddelanden från våra kinamissionärer angående de nya oroligheter, som utbrutit i landet. Dess bättre synes ingen fara för närvarande hota dem eller missionens hus och egendom. Vi hoppas ock, att oroligheterna snart måtte få ett slut och lugnet återställas, vilket så väl behövdes. Ställningen för närvarande synes ock peka åt det hållet.

Våra missionärer behöva emellertid icke minst under denna tid vara inneslutna i missionsvännernas förböner.

* * *

Offerdagen den 13 juli. | Ännu inkomma dagligen missionsmedel från offerdagen den 13 juli. Insamlingen synes giva ett mycket gott resultat, för vilket vi äro Herren synnerligen tacksamma.

Till och med den 12 augusti hade inkommit kr. 28,085: 36, vilket med mer än 5,000 kr. överstiger den summa, som infutit till motsvarande dag förlidet år.

* * *

Lärareseminariet i Kongo. | Enligt meddelande från missionär *Edu. Karlman* har lärareseminariet vid Kingoyi avslutat sitt första läsår. Elevernas antal har varit 25.

* * *

Julsändningarne till missionsfälten. | Vi tillåta oss härmed fästa våra missionsvänners uppmärksamhet på vad vi på annat ställe i detta nr skrivit angående insändandet av saker, som skola befordras till missionsfälten. Stor lättnad vid expedieringen vinnes och många misstag undvikas därigenom att insändarne iakttaga de påpekanden, som där gjorts.

* * *

Minneskriften. | Den till lektor Waldenströms 75-årsdag utgivna minnes-

skriften röner livlig efterfrågan. Dagligen utgå stora sändningar. I betraktande av arbetets inre gedigenhet och prydliga form är det icke heller underligt. Må de, som ämna skaffa sig boken, insända sina rekvisitioner ju förr dess hellre. — Alla uppsatserna prydas med resp. författares fotografier, varjämte i helsidesformat återgivs porträtt av lektor Waldenström under olika åldrar. — Priset är 3 kr. pr. ex.

* * *

Bibelöversättning i Ost-Turkestan. | Missionär *Oscar Andersson* i Jarkend skriver den 12 juli:

»Den 1 juni började vi med översättning av 1 Mosebok, vilken vi nu fullbordat. Vi komma sedermera att fortsätta med Davids psalmer eller profeten Esaias. Det vore gott, om dessa böcker bleve tryckta i en snar framtid. Många härute fråga efter Gamla Testamentet.»

Hela Nya Testamentet är, som bekant, översatt till kaschgarska språket.

* * *

Referat i Pietisten. | Över den stora europeiska baptistkongressen i Stockholm och världssöndagsskolkongressen i Zürich, som båda höllos förliden månad, lämnas referat i senaste nummer av Pietisten. Vi ville påpeka detta för den händelse någon skulle undra över, att icke denna tidning innehåller redogörelser för dessa möten.

Personliga meddelanden. | Den 19 juli sammanvigdes vid Nganda missionsstation i Kongo missionärerna *Arvid Larsson* och *Hilda Johansson*. Må Gud välsigna deras förening till lycka för dem själva och till fromma för missionsarbetet!

Den 28 juni föddes av fru *Selma Ekström* vid Nganda i Kongo en välskapad dotter. (Fru Ekströms man, missionär *Emil Ekstöm*, avled som bekant i december förlidet år). Gud välsigne moder och barn och give hälsa och krafter!

Missionär *Martin Westling* vid Londe, Kongo, om vars svåra och långvariga sjukdom vi i föregående nummer lämnat ett par meddelanden, är nu, Gud vare lov, på bättringsvägen. Han är emellertid långt ifrån återställd, och det är starkt ifrågasatt, om han icke, för att fullt återvinna hälsa och krafter, inom kort måste resa hem till Sverige.

Från Jarkend skrives den 12 juli: »Åter har ett smittkoppsfall inträffat bland oss. Denna gång är det broder *Ahlbert*, som fallit offer för den svåra sjukdomen. Han insjuknade den 3 dennes och efter ett par dagar slogo kopporna ut. Innan febern gav med sig, var han mycket sjuk och kunde ej få en blund i ögonen på fyra dygn. Nu har han varit feberfri i två dygn och är även betydligt bättre, för vilket vi äro innerligt glada och tacksamma till Gud.»

Från vår yttre mission.

En oväntad gåva.

I London verkar en förening, som heter »London Medical Missionary So-

ciety», dels genom att arbeta bland stadens fattiga, dels genom att understödja medicinsk mission på hednafältet. De understödja så långt som möjligt blivande medicine missionärer under deras studietid, och de ha ett hem för dem, varest de kunna bo rätt billigt. I detta hem bodde jag 5 år. Bland dem, som genom bidrag hjälpa föreningen i dess arbete, finnas också

en mängd små gossar och flickor, som gå föreningen de mynt de under årets lopp kunna samla i sina sparbössor.

För någon tid sedan sände en liten flicka vid namn Evelyn Palmer upp sina sparbössepengar till dr. L. J. Maxwell, föreståndaren för sällskapets hem, med önskan att de skulle användas till fattiga sjuka någonstades uti hednaländerna, där de behövdes. Hennes sparpennning belöpte sig på omkr. 110 kr. Dr. Maxwell skrev till henne och skickade ett fotografi av mig, taget medan vi murade på vårt nya medicinhus på Kingoyi. På samma gång omtalade han för den lilla missionsvännen, att mitt namn vore likadant som hennes och att jag skulle behöva mycket pengar. Evelyn blev intresserad och bad dr. Maxwell sända pengarna till mig.

De kommo just lagom. I vår närmaste by fanns en sovsjuk moder, som blivit vansinnig och sprungit till skogen. Hon lämnade ett litet knappt 6 månader gammalt barn, en liten flicka vid namn Ngundu. Den lilla var dömd att dö, om vi ej ville ge henne mjölk, ty infödingarna sakna helt och hållet mat för sådana småtingar. Vi togo därför lilla Ngundu, och Evelyn Palmers gåva skall till en del användas nu, den skall rädda lilla Ngundus liv. Det finns många härute i samma ställning som Ngundu — finns det många hemma med lika gott hjärta som lilla Evelyn?

G. Palmær.

En verklighetsbild från Kongo.

För omkring sju år sedan kom jag en kväll till byn Ngangila för att tala med hövdingen. Utanför hans hus satt en äldre man och vävde grästygg. Då jag något närmare betraktade honom, såg jag, att han var en främling. Jag frågade då hövdingen, varifrån han var, och fick till svar, att han var en gammal god vän till honom. Han

var också hövding i en stor by, men till följd av sina bröders intriger hade han måst fly. De ville nämligen komma i besittning av hans många ägodelar, och för den skull hade de sagt, att han var en stor trollkarl, på det att de därigenom skulle bliva i tillfälle att döda honom med gift. En god vän upplyste honom om deras intriger och rådde honom att fly, innan det var för sent.

Med tungt hjärta lämnade han sin by och sina otacksamma bröder, vilka blevo mycket besvikna, då de sågo, att deras plan var röjd. I flera månader stannade han i Ngangila, men han längtade, i likhet med sitt folk, hem till sin by. Hans vän, hövdingen i Ngangila, ville dock ej låta honom återvända och framhöll för honom den fara, som hotade honom.

Hans bröder gjorde dock allt, vad de kunde, för att få honom hem till byn, ty så länge han levde, kunde de ej lägga beslag på hans egendom. En dag gingo de till en by, Kindamba, och bådo där några män gå till Ngangila och söka lura bem hövdingen. De skulle säga, att en man i byn var allvarligt sjuk, och denne önskade, att hövdingen skulle komma och hjälpa honom. Skulle han, såsom de hoppades, komma, behöfde han ej frukta för sina bröder, ty de ville ej skada honom på något sätt. För god betalning gingo männen till Ngangila och bådo i bevekande ordalag den gamle hövdingen gå till sin by och hjälpa den sjuke. Nu kunde inga övertalningar från Ngangilahövdingens sida hindra honom. Han måste ovillkorligen hem för att hjälpa den lidande.

Men huru besviken blev ej den gode, lättrogne mannen! Då han kom till Kindamba, kastade sig männen över honom och bakbundo hans händer och satte om hans hals en lång träklyka, med vilken de ledde honom till hans by. När han kom dit, jublade bröderna: »Nu ha vi dig äntligen fast, du gamle trollkarl!»

Den gamle bedyrade vid sina gudar,

att han ej var någon trollkarl, men inför de ondskefulla bröderna betydde det ingenting. »Nu», sade de, »skola vi inför alla visa, att du är en verklig trollkarl.» Därpå tvingade de honom att tömma giftbägaren. Efter hävdvunnet bruk skulle de hava väntat för att se efter, om han var en trollkarl. (Om den, som tömmer giftbägaren, efter en stund kastar upp giftet, anses han oskyldig). Men de väntade ej, ty det ingick icke i deras planer. Då den första bägaren var tömd, tvingade de den gamle att dricka den andra. Efter en kort stund inställde sig olidliga smärtor, och alla sågo, att den gamle icke hade lång tid kvar, innan han skulle inträda i skuggornas värld. Men hans bröder hade icke tid att invänta slutet, ty i sin iver att bliva honom kvitt kastade de en snara om hans hals och strypte honom. Sedan kastade de honom på en stor rishög och brände upp honom, varpå de under stor glädje delade hans ägodelar.

En tid efteråt kommo några män hit och berättade den sorgliga historien för oss. Vi kunde dock ingenting göra för att straffa missdådarna, emedan folket överallt i den trakten var vilt och okuvat. Sådana våldshandlingar hava även i trakterna omkring vår station icke varit sällsynta utan förr hört till ordningen för dagen. Glädjande nog hava de dock numera upphört häromkring.

A. Walder.

Våra missionärer i Kina under upproret.

Det har, som bekant, utbrutit ett nytt uppror i Kina. Den förrre guvernören över Kiangsi-provinsen har gjort

uppror mot den tillförordnade presidenten Yuan-Shi-Kai, och striderna ha varit rätt många. Regeringstrupperna synas dock få övertaget. Någon egentlig fara för missionärerna eller för utlänningarna i allmänhet tyckes icke vara för handen. Detta framgår ock av de underrättelser vi hittills erhållit från våra missionärer. Vi göra här nedan några utdrag ur en del av de brev, vi på den senaste tiden erhållit från Kina.

Missionär *D. R. Wahlqvist* skriver från Wuchang den 17 juli:

Telegrafens har naturligtvis bragt Eder underrättelse om att krig utbrutit mellan regeringstrupperna (Yuan-Shi-Kai's trupper) och Kiangsi-trupper, vars högste befälhavare är den avskedade guvernören över Kiangsi-provinsen. Striden, som pågått alltsedan i lördags den 12:te, står mellan Kiukiang och Kuling alldeles intill bergen.

På det Ni ej må ha någon onödig oro för oss, skriver jag dessa rader.

På Kuling äro nu alla våra missionärer utom följande: I *Wuchang* Anna Jönsson, Fernströms och vi. De senare och vi anlände hit i söndags på väg till Kuling och visste då ingenting om oroligheterna. I *Hankow* på China-Inland-missionens station: Kullgrens. Broder Kullgren kom dit sjuk, varför de måste taga in där. Han är bättre nu. I *Hwangchow*: Tonnér, Hilma Börjeson och Elfrida Isakson.

För våra kamrater på Kuling är det ingen risk. I Kiukiangs hamn ligga flera utländska krigsfartyg, som lätt kunna landsätta en massa trupper och sända upp till Kuling. Men värre torde det bli att förse det 1,000-tal utlänningar, som vistas däruppe, jämte minst lika många, om ej flera, kineser, med livsfrnödenheter. Ty all transport mellan Kuling och slätten är avbruten.

Här nere är ännu allt lugnt, och torde så förbli. Bryter ej upproret ut i andra provinser, torde det nu pågående snart kuvas, i all synnerhet som det ej har folkets sympatier.

Kineserna vilja nu ha lugn och ej krig. Såsom ledare för detta uppror stå en del republikaner, som äro missnöjda med presidentens, som de mena, despotiska styrelsesätt. Men Kina behöver en sådan man, om det ej skall falla sönder.

I allt vakar dock Herren över oss och sitt verk.

chang, som är huvudstaden i Kiangsi, och hålla sig sålunda stadigt vid foten av de höga bergen. Dessutom lär det vara på förslag att sända utländska trupper till Kuling.

För min del har jag hela våren anat, att något liknande skulle komma, och har därför varit fast besluten att antingen sända hem alla eleverna under

Hwangchow Praktiska skola och Lärarinneseminarium.

Taget vid föreståndarinnans, fröken Hilma Börjesons, 50-årsdag den 30 april 1913.
(Se Missionsförbundet n:r 9 detta år.)

Fröken *Hilma Börjeson* skriver från Hwangchow den 17 juli:

Som krig åter utbrutit i dessa trakter, vill jag med denna post sända blott några rader för att låta Eder veta, att vi här i Hwangchow ha det fullkomligt lugnt och stilla. Men vi äro fullständigt avskurna från förbindelsen med våra vänner på Kuling för tillfället. Dock veta vi, att ingen fara hotar dem, ty regeringens trupper tillbakatränga rebellernas mot Hon-

ferierna eller också stanna hos dem för att i tid kunna vidtaga mått och steg för att rädda dem, om fara skulle hota. Enär det är förenat med både kostnad och besvär att sända hem eleverna från övre delen av fältet, ha de fått stanna. Vi ha sålunda 21 elever här. Så långt vi nu kunna se, kommer nog Hupeh-provinsen att förbliva lugn, tack vare den vise vice-presidentens, Li-Yuan-hungs, kloka ställning till regeringen.

Missionär *Nils Kullgren*, som enligt Wahlqvists brev på grund av sjukdom måst stanna i Hankow, har senare meddelat, att han den 17 juli lämnat Hankow och rest över till Wuchang. Både han och hans fru hade varit svårt sjuka i Kienli, innan de lämnade platsen. Nu voro dock båda åtminstone i det närmaste återställda.

* * *

Att närmare redogöra för de nya oroligheternas början och utveckling torde vara överflödigt, då detta redan är känt genom de allmänna tidningarne. Det må dock vara lämpligt att anföra ett utdrag ur ett brev från missionär *G. Tonner* av den 18 juli, i vilket det heter:

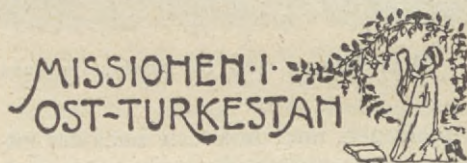
Det är i sanning att djupt beklaga, att inbördes krig på nytt utbrutit i detta land. Men det var oundvikligt. Sådan som ställningen varit under den senaste tiden, har det icke varit bättre än krig utan tvärtom. Både presidenten *Yuan Shih Kai's* och vice-presidenten *Li-Yuan-hungs* liv ha många gånger varit nära att falla för lönmördares hand. Efter varje sådant försök ha många personer, som befunnits vara inblandade i dessa sammansvärjningar, fängslats och avrättats. Många av dessa ha varit okunniga om sina ledares verkliga plan. Och regeringen har blivit klandrad för dessa många avrättningar. De, som stått bakom och varit ledare för dessa sammansvärjningar, ha lyckats komma undan, tack vare de utländska koncessionerna i Hankow och Shanghai. Under de utländska makternas flagg ha de i säkerhet hållit sig gömda. Det är, som sagt, att beklaga, att kriget åter utbrutit, men det är bättre att få möta en fiende på öppna fältet, än att av en sådan oförmodat överraskas.

Huru långt detta krig kommer att utbreda sig, vet man ännu ej. En hel del personer, som under revolutionen togo verksam del, stå bakom denna

rörelse, som har till mål att frigöra sig från den närvarande regeringen. Det är icke landets bästa utan till allra största delen egna intressen, som ligga till grund för deras handlingssätt.

Enligt de officiella meddelanden, som jag i dag fått, synes det, som om d:r *Sun Yat-sen*, *Hwang-Hsien*, *Chi-Uling* m. fl. äro med och stå bakom denna revolution eller vad man skall kalla den.

Flera hundra personer ha redan fallit döda på slagfältet, och ännu flera äro sårade.

Kära missionsvänner!

Icke med makt och icke med kraft, men med min ande, säger Herren Zebaoth. Sak. 4: 6.

För över ett år sedan kommo vi, broder *Palmberg* och undertecknad, hit till *Jengi-Hessar* för att uppföra en ny station. Mycket arbete förestod. Från morgon till kväll var det att planera arbetets gång, göra uppköp av material, giva råd och upplysningar till de arbetande m. m. På gården, som vi hyrt av en inföding och som under första halvåret var vår tillfälliga bostad, höllo alla snickare och brädsägare till, emedan virket under natten måste bevaras inom lås och bom för att ej bli bortstulet. Allt virke måste härute sågas för hand, och detta arbete tager både tid och kraft.

Vårt första företag på tomten var att bygga yttermuren. En sådan är rent av nödvändig härute och finnes i allmänhet omkring varje gård. Inom dess hägn byggdes sedan det ena huset efter det andra, alla lika gråa och, som det i början tycktes, otympliga, ty de äro uppförda av saltorkat tegel. Under

Då yttermuren lades till missionsstationen i Jängi-Hessar.

rappningen med lera och hackelse utjämades emellertid varje ojämnhet. Till sist finrappades allt, dels med gips, dels med en blandning av gips och torkad blålera, så att nu ter sig det hela glatt och trevligt. De flesta golven äro av bränt tegel, några av plank. Då vi i höstas nedlade arbetet, hade vi lyckats få sjukhuset så pass färdigt, att vi under vintern kunnat bo i den lägenhet, som där är inrymd, och även hålla våra möten i samlingsalen i samma hus.

Nu ha vi varma, soliga dagar. Vi hålla på med att måla och snickra. Målningen sluta vi om någon vecka.

Snickeriarbetet tager längre tid, emedan möbler för de olika lägenheterna samt bänkar för skolan måste göras. Vi ha nu flyttat in i den nymålade lägenheten. I mitten av huset inrymmes en åttkantig hall med lika många fönster uppe vid taket och med öppen spis; den är mycket trevlig.

Under den tid, som byggnadsarbetet pågått, har mycket folk kommit för att se detta i deras mening mycket storslagna företag. Ofta har man hört dem fråga, om konungen i vårt land är den, som sänt oss hit för att bygga, och om han betalar omkostnaderna. Många ha trott, att vi möjligen i en framtid ämna intaga detta land m. m. I det hela taget har folket varit välvilligt stämt emot oss, och det har ej varit svårt att göra affärer med dem. Dock äro vi glada

åt, att vi byggde i fjol, ty i år har allting stigit oerhört i pris.

Vi är tacksamma till Gud, att vi åter lyckats få en missionsstation färdig härute. Vår bön är, att den må fylla sin uppgift.

Eder i Herrens tjänst
G. A. Arell.

Jengi-Hessar den 14 juni 1913.

Missionsstationen i Jängi-Hessar.

Det nya Kina.

Av G. Tonnér.

II.

Såsom jag nämnde i mitt förra brev, har uttagandet av det stora »femmakts-lånet» väckt stor uppståndelse i många läger härute. Och att det finnes anledning till missnöje och kritik, det är sant, men även denna sak har mer än en sida. Parlamentet var ju samlat i Peking, och president Yuan Shih Kai hade ju kunnat gå den rätta vägen och vänt sig till parlamentet för att där få lånet sanktionerat. Men vad som blivit följden av en sådan begäran, vet man icke. Det samlade parlamentet utgöres till stor del av oerfarna män. Om parlamentet icke alldeles skulle hava förhindrat lånets uttagande, så hade det dock kommit att fördröja detsamma. Detta insåg presidenten bättre än någon annan. Han behövde pengar dels för att betala räntor och amorteringar å redan uttagna statslån, dels för att avlöna armén m. m. Yuan Shih Kai känner också kineserna bättre än de flesta. Hade han pengar, kunde han bättre betrygga sin egen ställning och bättre utöva kontroll över armén.

Jag vill icke påstå, att Yuan Shih Kai alltid handlat, såsom man skulle ha önskat, och som man tycker skulle ha varit det bästa. Men för närvarande finnes det ingen i Kina, som kan mäta sig med honom. Hans like såsom statsman är ej lätt att finna. För Kina vore det därför det allra bästa för närvarande, att alla partier enades om att välja honom till president. Genom att han bleve officiellt vald till president, kunde man ha hopp om, att Kina skulle bli erkänt av stormakterna, och att det även skulle bli litet bättre ordnade förhållanden på alla områden. Det ständiga bråket mellan de olika partierna förvärrar ställningen mer och mer.

Med undantag av Förenta Staterna har ännu ingen av stormakterna er-

känt »republiken» Kina. Varför? Ja, vem kan säga det? Är det för att verkligen hjälpa Kina, som stormakterna handlat så? Det tro vi icke. I stället tro vi, att det är egna intressen, som här spela huvudrollen. Kineserna äro icke så dumma, att de icke se och göra sina jämförelser. — Den förra manschu-regeringen kunde besluta att döda alla utlänningar i Kina och även söka genomföra ett sådant beslut. Och ändå ägde både landet och regeringen stormakternas erkännande. Sedan revolutionen utbröt, ha de styrande gjort sitt bästa för att skydda utlänningarna. — Kineserna känna detta stormakternas handlingssätt såsom en förnärmelse, minst sagt. Och detta frö av bitterhet har god jordmån att växa uti bland detta folk. Utlänningarna själva torde i framtiden få skörda frukterna härav, och de oskyldiga kanske då få lida mest.

Det kinesiska statskeppet har för närvarande svåra stormar att kämpa emot. Och det är i sanning ett stort under, om det icke rent av slås i spillror. Fastän det är mycket, som är av nedslående art, finnes det dock icke så litet, som är hoppingivande. Sedan revolutionen utbröt, har ganska mycket utträttats till nytta och gagn för land och folk. En av de första punkterna på revolutionärernas program var »fullständigt utrotande av opiumbruket». Och härmed ha de ej låtit vänta på sig. Deras arbete har ock krönts med framgång. Först varnades folket och befalldes att sluta upp med att röka. Alla ämbetsmän, som rökte opium och som voro under 60 år, fingo befallning att inom en viss tid upphöra med rökandet. De, som voro över 60 år, fingo tillåtelse att röka ett visst kvantum dagligen, vilket månatligen skulle förminskas. De fingo för varje månad uttaga sina rättighets-

papper på huru mycket de hade tillåtelse att köpa dagligen. Den, som sålde mera till någon, än denne hade tillåtelse att köpa, straffades hårt. De förr så vanliga opiumhålorna äro nu borta. Flera personer, som påträffats ha opium i sina hem, ha fängslats och deras opium konfiskerats. Icke så få, som blivit varnade, men som icke lytt den föreskrivna lagen, ha blivit avrättade. Varken de stora förluster, som opiumhandlande fått göra, eller förlusten av den inkomst, landet haft på opiumhandeln, ha fått hindra detta utrottningskrig. Är icke detta något att taga vara på och värt att rekommendera? Nationens bästa har här fått vara drivfjädern.

Har icke vårt svenska folk något att lära härav, då det gäller rusdrycksförbud? Det är förvånande att se, huru många av vårt svenska folk resonnera i denna fråga. Man hade all anled-

ning att vänta bättre. De räkna på, vad staten årligen skulle förlora, om det bleve ett allmänt rusdrycksförbud. Men huru mycket värderas de män och kvinnor, som årligen fördärvas av rusdryckerna? Vad är värdet på de hem, som årligen skövlas av denna hemska flod? Tages något av detta och mycket mera, som kommer under denna rubrik, med i räkningen? Det synes icke så. O, att vårt svenska folk vaknade upp! Det exempel, som kineserna givit med sitt tillvägagångssätt att utrota opium, är verkligen efterföljansvärt. De ha varken behövt 20 eller 10 år. De ha satt *rakt mot målet*. Det både kan och bör sägas till kinesernas heder, att de häri visat sig äga större förmåga att utrota detta onda, än vad vårt svenska folk visat sig äga, då det gäller att utrota rusdryckerna.

Hwangchow den 14 juni 1913.

Missionen bland judarna.

Evangelium om riket skall varda predikat i hela världen till ett vittnesbörd för *alla* folk. (Matt. 24: 14). Detta gäller även Israels folk. Och missionshistorien bär vittnesbörd om, att israelsmissionen utvecklats sig jämsides med den nyare tidens hednamission. Den hängivne banbrytaren för hednamissionen, greve *Zinzendorf*, hyste ett varmt intresse även för judarna och skrev ett öppet brev till dem. *Samuel Lieberkühn*, tillhörande Brödraförsamlingen, verkade under 1700-talet 30 år bland judarna i England och på kontinenten och blev på grund av sin kärlek till Israel och sina kunskaper i hebreiska språket av judarna benämnd Rabbi. Även den pietistiska missionen i Halle började missionsarbete för judarna och upprättade 1728 *Det judiska institutet*, som utgav skrifter, underhöll fattiga proselyter och utsände missionärer.

År 1809 bildades *Londonska missions-*

sällskapet för kristendomens utbredande bland judarna. Initiativet därtill togs av en engelsk godsägare och präst, *Lewis Way*. Då han en gång under en ridtur passerade en vacker park, berättade för honom en ledsagande vän, att ägarinnan hade i sitt testamente insatt den förunderliga bestämmelsen, att parkens präktiga ekar ej finge fällas, förrän judarna hade återvänt till det heliga landet. Detta gjorde ett så djupt intryck på *Lewis Way*, att han uppoffrade sina krafter och penningmedel (180,000 kronor) på arbetet för judarnas omvändelse. Han företog ock själv resor till åtskilliga land i ändamål att förbättra judarnas ställning och uppväcka församlingen till kärlek för missionen bland dem.

Detta var början. Nu finnas i England, Amerika, Tyskland, och andra länder mer än 50 judemissionssällskap

med omkring 600 missionärer. Men arbetet för Israel är, anmärker H. Ussing, ingalunda begränsat till den egentliga »israelsmissionen» utan försiggår på mångahanda sätt överallt i kristenheten, och det har ingalunda varit fruktlöst. Man tänke blott på enskilda namn, som hava lyst i kyrkans historia under 1800-talet: skalden *Da Costa* och läkaren *Cappadoce* i Holland, de framstående teologerna *Neander* och *Philippe* i Tyskland och *Caspari* i Norge, hedna- och israelsmissionens häfdatecknare *Kalkar* i Danmark. *Delitzsch* beräknade de omvända judarnas antal under det senaste seklet till 100,000. Sedan dess har antalet givetvis ökat rätt betydligt.

Såsom en utveckling av judemissionen i rätt riktning måste vi betrakta uppkomsten av jude-kristna församlingar. Impulsen därtill gavs av den kände *Josef Rabinowitsch* i Kisjinef. Denne man, en ansedd advokat, började, själv omvänd, frimodigt vittna inför sitt folk om Jesus såsom Messias. År 1884 grundade han i samförstånd med andra missionärer ett eget samfund, »*nya testamentets israeliter*», en synagoga för Jesus Messias. Rabinowitsch hävdade judarnas rättigheter att i flera avseenden intaga en undantagsställning även såsom kristna, och hans syftemål var upprättandet av en nationell judisk kyrka. Dock kunde han icke bilda någon egentlig församling, då han icke erhöll regeringens tillstånd att förrätta dop. Men såsom en brännpunkt för en judisk rörelse hän emot Kristus har det lilla samfundet i Kisjinef, vilket efter hans död fortsattes av hans vänner, haft en utomordentlig betydelse.

Ett missionsföretag i samma riktning är det år 1893 i London grundade nya judemissionssällskapet: *Hebrew Christian Testimony to Israel* (Jude-kristnas vittnesbörd för Israel). Detta sällskap grundades av tvenne jude-kristna, *David Baron* och *C. A. Schönberger*, vilka båda, när de begynte denna mission, hade bakom sig många års erfarenhet i arbetet för Kristus bland judarna.

Missionens namn är ett exakt uttryck för ändamålet och verksamhetsfältet, nämligen »att vittna för judar och hedningar, att Kristus ännu skall bli Israels konung och Israel hans folk». Redan från början var man angelägen om att låta judarna förstå, att missionen ej representerade någon särskild kyrka, som ville omvända dem till sig, utan »judiska kristna», som, emedan de själva i Jesus Kristus funnit sin Messias, buro vittnesbörd för sina judiska bröder om, att Jesus är Israels folks sanne Messias och återlösare. »Vad vi fortsättningsvis eftertryckligt framhålla för judarna», säger Baron, »är, att vi tro på Jesus Kristus såsom varande människans son och Guds son. Vi tro, att Jesus är vårt folks gudomlige konung, summan och innehållet av de heliga skrifterna, fullbordaren av lagen och profeterna samt uppfyllaren av gamla förbundets löften. *Vår vittnesbörd är av judar och för judar.* Under det vi hava klart för oss deras oförrätter, deras okunnighet om Kristi evangelium och deras traditionella fiendskap till korset, försöka vi att såsom Paulus bli va en jude för judar, för att vinna dem för Kristus.»

Denna mission utövar redan en vidsträckt verksamhet och har stationerade arbetare även i Berlin (N. Rudnitzky), i Budapest (R. Feinsilber). Bland judarna i Ryssland utövar sällskapet regelbunden verksamhet genom längre besök av sina missionärer. Särskilt har *J. I. Landsmann* under de senaste 5 åren företagit längre missionsresor i Ryssland. Han är sedan år 1911 anställd i nämnda sällskaps tjänst. Under den första tiden efter sin omvändelse hade han sin verksamhet i Sverige, närmast i förbindelse med Svenska Missionsförbundet.

I Stockholm är ock en förening för Israelsmission, som förestås av pastor *T. Lindhagen*. Den har verksamhet i Stockholm, Rumänien, Odessa och Krim. Missionärerna äro 10, 5 män och 5 kvinnor. I Jassy, Rumänien, har sällskapet en skola med 70 lärjungar.

För bedrivande av mission bland judarna i det heliga landet verkar *Svenska Jerusalemsföreningen*, som i Jerusalem har en småbarnsskola och i Betlehem underhåller en svensk missionsläkare, dr Ribbing.

* * *

Enligt de senaste beräkningarna voro judarne den 1 januari 1913 fördelade i de olika världsdelarne på följande sätt:

Europa	9,150,000
Asien	400,000
Afrika	360,000
Amerika	2,150,000
Australien	25,000

I Europa äro judarne fördelade på följande sätt:

Österrike räknar mer än 1,125,000, Ungarn 850,000, Bulgarien 36,000, Frankrike 95,000, Tyskland 608,000, Holland 106,000, Italien 50,000, Rumänien 250,000, Ryssland 5,215,000, det europeiska Turkiet 300,000, Storbritannien 238,000.

I Asien har Palestina 100,000 judiska inbyggare, Mindre Asien och Syrien 65,000, Persien 63,000, Arabien 20,000, Indien 18,000, Turkestan och Afganistan 18,000.

I Afrika har Marocko 150,000 judar, Tunis 60,000, Algier 63,000, Abessinien 65,000, Sydafrika 50,000.

I Amerika utgör den judiska befolkningen i Förenta Staterna 2,000,000, i Kanada 60,000, i Argentina 45,000.

Julsändningarna till våra missionsfält.

Som det nu åter närmar sig den tid, då julsändningarna till våra missionsfält skola avgå, taga vi oss friheten att på vanligt sätt dels påminna våra missionsvänner härom, dels göra några påpekanden, som äro av betydelse för själva sättet för gåvornas insändande och för beskaffenheten av gåvorna.

När det gäller försändelser för missionsfältet i Kongo, är det *alldeles nödvändigt*, att jämte försändelsen även insändes förteckning på dess innehåll och värde samt nettovikt på varje sak eller slag av saker. Sker icke detta, äro vi nödsakade att öppna varje paket för att bestämma, väga och värdera dess innehåll, och detta är ett mycket tidsödande arbete. Vi måste nämligen ha dessa uppgifter för att kunna avgiva riktiga tulldeklarationer, och vederbörande tullmyndigheter fordra en mycket stor noggrannhet i detta avseende.

Nämnda förteckning bör sändas i brev samtidigt med paketet eller lådan, helst i två exemplar. Det bör ej läggas inuti paketet, såsom stundom skett. Även är det av stor betydelse, att avsändarens namn och adress skrives

utanpå försändelsen samt att utom den vanliga adressen till expeditionen även angives: *f. v. b. till den missionär eller missionsstation, som skall mottaga försändelsen*. Iakttages ej detta, uppkomma lätt misstag.

I fråga om saker till stationerna i Franska Kongo (Madzia, Musana och Brazzaville) och till de missionärer, som äro stationerade där, iakttages, att *inga som helst tygvaror* få skickas i samma paket eller samma låda som andra varor. Detta beror på att järnvägsfrakten från Matadi till Brazzaville är för tygvaror mycket hög, och om ett, om än aldrig så litet, parti tyg finnes i en låda, som skall gå den vägen, beräknas fraktkostnaden för densamma så, som om hela lådan innehölle endast tyg. Därför böra tyg och tygvaror, som äro avsedda för missionen i Franska Kongo, sändas till Expeditionen i *särskilda paket* för sig.

Med avseende på försändelser till missionsfälten i *Kina* och *Ost-Turkestan* gälla samma föreskrifter som för Kongo med undantag av att nettovikten därvid ej behöver uppgivas.

Lämpliga gåvor för missionen i Kongo äro bland annat:

Klädnigar, skjortor (blusar) och skynken i olika storlekar av bomullstygn enligt de från Expeditionen utsända mönstren, som torde vara bekanta för de flesta av våra kvinnliga missionsvänner. Skulle någon önska anvisning på, huru dessa klädesplagg tillverkas, står Expeditionen gärna till tjänst därmed. Enklare *filltar* äro mycket välkomna. Vanligt *bomullstygn* är en av de bästa saker, som kunna sändas, ty en sådan gåva förpliktat mottagaren att själv sy sitt plagg därav, vilket ju har en uppfostrande betydelse, synnerligen om arbetet sker under missionärens ledning. Lämpliga gåvor äro dessutom *sybehör*, såsom *syndalar*, *trådrullar*, *saxar* m. m.; *skrivmaterial*, såsom *pennskaft* och *stålpenor*, *blyertspennor*, *papper*, *skriv- och annotationsböcker*, *linjaler*, *radérgummi*, *pennlådor*, *enklare pennknivar* m. m.; *billiga matskedar*, *enkla speglar*, *livremmar*, *stearinljus*, *tändstickor*, *lätta skaftade handyxor* m. m., m. m. För sjukvården mottages tacksamt *förbandslinne*, helst i bindor, vilka kunna göras av gammalt linne, väl rengjort. (Genom att linnet på detta sätt är iordninggjort för att direkt användas såsom förband, sparas mycken tid för missionärerna, och vi slippa därtill att betala frakt för mer än vad som användes för ändamålet.) *Bindorna* göras i 6, 8 eller 10 centimeters bredd och rullas på vanligt sätt (såsom förbandsgas).

För missionen i *Ost-Turkestan* äro *samma* slags gåvor lämpliga med undantag av de färdigsydda klädesplaggen. För *Kina* och särskilt för *Praktiska skolan* i *Hwangchow* äro *sybehör*, *tygstycken* och *stickgarn* mycket användbara saker.

En vara, som passar för varje missionsfält och som varken tager stort utrymme eller höga frakt- eller tull-

kostnader, är *penningegåvor till anordnande av julfester och till inköp av julgåvor och premier i form av biblar, sångböcker, läro- och läseböcker, tyg, skolmaterial och andra nyttiga saker, som finnas att tillgå vid missionsstationerna*. Dylika gåvor mottagas med *synnerlig tacksamhet*. Expeditionen förmedlar penningars utsändande till missionärerna, som sedan göra inköp och dela ut gåvorna i den lämpligaste formen.

Bland saker, som lämpa sig såsom personliga gåvor till missionärerna, må för *Kongo* och *Kina* framhållas *torkad frukt* i allmänhet och för *Turkestan* torkade *blåbär* och *lingon*. Torkad frukt sändes bäst i igenlödda bleckburkar, men kan även sändas i starka tygpåsar.

För anordnandet av *julfester för sjömän* mottages tacksamt *strumpor, väntar, muddar, halsdukar och tröjor* av ylle. Sådant värdera sjömännen mest. Men sedan finnes en mängd andra småsaker, som kunna bli va dem till både nytta och nöje, såsom *goda, snygga böcker* (gamla slitna böcker böra ej sändas), *tvålar, knivar, saxar* m. m.

Givarne böra helst låta sitt namn och adress jämte en hälsning eller ett bibelord åtfölja gåvan. Detta bör på en särskild lapp vara vidfästat densamma. Sjomännen känna nämligen ofta ett behov av att få skriva en hälsning med ett tack till givarne.

För anordnandet av själva julfesterna mottagas också med synnerlig tacksamhet *kontanta bidrag*.

* * *

Gåvor, som äro avsedda för julsändningen till *Kongo*, böra vara insända *senast den 15 september*, för sändningarne till *Kina* och *Ost-Turkestan* *senast den 1 september* och för *sjömansmissionen* före november månads utgång.

När och fjärran.

Enhetsarbete på missionsfältet.

I Tyska Ost-Afrika är under anläggning ett större lärareseminarium, gemensamt för de tre stora missionsällskapen Berliner-missionen, Brödraför-samlingens mission och engelska kyrkomissionen, vilka arbeta i landet. Möjligen komma även andra sällskap att deltaga i företaget, som är ett talande exempel på de enhetssträvanden, som de senare åren gjort sig gällande på missionsfälten.

Storartad gåva.

Den amerikanske milliardären John Rockefeller har ställt 1 miljon dollars (3,700,000 kr.) till förfogande för upprättande av ett kristligt universitet i Japan under förutsättning att dr. John R. Mott ställer sig i spetsen för sakens realiserande.

Statsunderstöd till missionsläkareinstitut.

Till missionsläkareinstitutet i Tübingen har württembergiska lantdagen beviljat ett årligt anslag av 1,000 mark.

Världsmissionens utveckling under ett år.

Vad *ett enda år* inneburit för missionen i tillväxt och framgång, därom vittna följande jämförande siffror:

	1911	1912
	Kr.	Kr.
Inkomster från de missionerade samfundet och sällskapen	94,864,027	114,016,504
Inkomster från missionsfälten	20,696,902	29,633,460
Antalet protestantiska missionärer ...	22,058	24,092
Antalet infödda missionsarbetare	88,309	111,982
Antalet nattvardsberättigade	2,304,318	2,644,170
Antalet hednakristna, de nattvardsberättigade inberäknade	4,876,454	6,055,425
Döpta nästfölutna året (ofullst. upp-gifter)	152,216	212,635

De verkligheter, som ligga bakom alla dessa siffror, tala sitt starka ofördydbara språk. Missionen *går fram* såsom aldrig tillförene.

Nya böcker.

På *Evang. Fosterlandsstiftelsens Förelag* ha utkommit:

Indien såsom missionsfält. Till ledning för missionsstudiekretsar. Av E. och J. R—n. Pris: häft. 0: 75; kart. 1: 00; klotb. 1: 25.

Det nutida missionsläget i världen. Av Dr. Karl Fries. Pris 10 öre.

Den första av dessa böcker är ämnad att användas vid missionsstudiet, sådant det allt mera allmänt börjat bedrivas dels av de för

ändamålet bildade missionsstudiekretsarne, dels av kristliga ungdomsföreningar och för övrigt av vem som helst, som vill på ett systematiskt sätt studera missionen. Boken ger en planmässigt uppställd översikt över Indien, dess land och folk, dess sociala och religiösa förhållanden samt om missionsarbetets begynnelse och utveckling. Bokens författare är föreståndaren för Fosterlandsstiftelsens Bibelinstitut vid Södertelje, rektor Johannes Rinman, och hans fru.

Den andra boken är ett föredrag av Dr. Karl Fries vid det nämnda bibelinstitutets sommarskola detta år.

Båda böckerna äro synnerligen värdefulla och rekommenderas varmt.